

Những nỗi đau là gió

Hay gã chạy trốn nàng vì gã sợ phải đau thêm một lần nữa, vì vết thương cũ vẫn chưa đủ lành. Nhưng mà sợ cái gì chứ, gã có yêu nàng đâu, sao gã phải sợ. Phải, gã có yêu nàng đâu, gã có yêu nàng đâu, sao phải sợ...

Không biết gã nên thấy cay hay nên thấy may, người tình trăm năm dự kiến của gã đang hờ hững như nắng mùa hè bên cạnh một thằng cha cũng đang toác cái miệng ra toe toét. Mà cái thằng cha ấy gã biết rất rõ: giàu, chịu chơi, già hơn gã, có một vợ hai con và là kẻ gã phải luôn mồm kêu bằng sếp. Nàng tiên của gã khoác trên mình bộ đầm đỏ rực rỡ mà gã thề là chưa từng nhìn thấy trong đời. Lòng gã sôi sùng sục và cái màu đỏ rực kia làm gã thấy mình giống con bò tót chỉ muốn lao ngay đến húc cho nàng một cái dù biết chắc rằng sẽ lĩnh trọn một nhát kiếm vào lưng.

Nàng nhìn thấy gã. Cái giây phút gã đã tưởng tượng rằng nàng sẽ xấu hổ, sẽ sợ hãi buông tay thằng cha kia để chạy lại phía gã khóc lóc giải thích hóa ra đúng là chỉ có trong tưởng tượng. Nàng có sợ hãi thật, nhưng là sợ hãi nhìn người đàn ông bệnh cạnh rồi nhanh chóng kéo hẳn ta ra khỏi tầm mắt của gã. Gã thấy đắng như ăn mật cá.

Bao nhiêu ước mơ cháy sạch. Gã đã mơ về ngôi nhà và những đứa trẻ, mơ về cuộc sống giản dị với căn nhà nhỏ và hai trái tim vàng. Gã thấy gã ngu, thời đại bây giờ chỉ có một túp lều vàng với hai chục quả tim tranh.

Gã nốc cho say bí tỉ. Chẳng sao, không ai quan tâm cũng chẳng ai cần nhìn gì gã. Đã có mấy lần bạn bè bảo gã mà lấy nàng kiểu gì cũng sẽ mọc sừng. Gã bật cười đưa tay lên sờ đầu. Khi thật, gã chưa lấy nàng nhưng cũng thấy mình hình như thừa can xi.

Ngót nửa năm trời, gã vừa phải nhìn cái mặt cô người yêu cũ vừa phải nhìn cái mặt sếp. Giờ gã mới thấm thía câu “con thầy, vợ bạn, gái cơ quan”. Gã nốc rượu mỗi đêm. Gã sợ về nhà. Căn nhà nhỏ không có nàng bỗng dưng lạnh như nhà xác. Bạn bè gã bảo nàng không xứng, việc quái gì gã phải khổ thế. Gã chỉ cười. Ai ăn ột người ấy mới thấy cay, mà đã cay bỏng miệng lên rồi thì phải cố mà chịu chứ hết ngay thế nào được. Gã gần như phát điên khi cứ cố phải cười trong sự thương cảm và khinh khi của đồng nghiệp. Gã xin

nghi việc.

Gã xách ba lô lên chỗ thẳng bạn ở vùng núi xa xôi. Bạn gã có một cái trang trại nhỏ, nuôi trồng đủ thứ linh tinh mà gã chả bao giờ nhớ nổi tên từng loại. Đã hơn một năm rồi gã chưa mò lên, kể từ hồi gã quen nàng. Nàng bảo chốn ấy rừng rú, có quái gì hay ho mà lên. Gã cũng đồng ý rằng chốn ấy rừng rú nhưng gã thấy khối thứ hay ho, chỉ có điều là tất nhiên không thể hay ho bằng cái thân hình yếu điệu thực nữ đang nằm trong tay gã.

Gã ở nhà bạn gã đã hơn một tháng. Ngày đi làm với bạn, tối đánh chén rồi lăn ra ngủ, gã cũng thấy thư thái hơn dù đêm về nằm nghĩ tới người tình cũ thì thoảng gã vẫn thấy ức đến nghẹn cổ. Gã thề sẽ chạy tịnh chốn tình trường ít nhất một năm rưỡi để hàn gắn vết thương lòng.

Nhưng có vẻ ông trời đang muốn chơi gã hoặc thấy gã ngã rồi mà vẫn còn lồm cồm bò dậy nên không thấy cam tâm. Gã đã nhìn thấy nàng trong một ngày mưa như trút nước. Nàng là hàng xóm của bạn gã, nhưng tất nhiên là giữa hai nhà chẳng có cái đậu mồng tơ nào.

Gọi là hàng xóm nhưng hai nhà cách nhau một khoảng đất rộng đến cả trăm mét vuông. Gã thấy lạ vì gã đã lên đây nhiều lần, gã cũng sang nhà hàng xóm của bạn gã nhiều lần nhưng chưa bao giờ gã gặp nàng. Dem cái thắc mắc ấy hỏi thẳng bạn, nó chỉ buông thông một câu:

- Mới ở Hà Nội về.

Nghe đến từ “Hà Nội”, gã tự dừng lại thấy đặng cổ. Thế là nàng ở cái nơi thủ đô ấy về, thế tức là chả còn ngây thơ trong sáng nữa. Với gã, chẳng có ai từ cái lò luyện người ấy ra mà còn có thể ngây thơ trong sáng được. Nhưng không hiểu sao, gã vẫn thích ngắm nàng.

Gã thấy nàng suốt ngày lúi lũi như một cái bóng. Và gã phát hiện ra nàng bị câm. Không, mà cũng có thể chẳng phải là câm, chỉ là nàng không nói mặc cho gã có tìm mọi cách bắt chuyện. Bạn gã bảo nàng không câm nhưng chẳng nói với ai câu nào từ khi ở Hà Nội về. Lại là Hà Nội, cái địa danh ấy sao cứ ám gã mãi thế.

Khỉ thật, nàng còn điên nữa. Nàng khóc lóc, nàng vật vã đòi con, nàng ôm cái

gõ ghì chặt vào lòng:

À...ơi...Lấy anh thì sướng hơn vua

Anh ra ngoài ruộng bắt cua kènh càng

Dem về nấu nấu rang rang

Chồng chan vợ húp lại càng hơn vua....à....ơi

Một hàng xóm mới sinh, tiếng trẻ còn làm nàng hoảng loạn, mất hẳn cái vẻ lầm lũi, cam chịu thường ngày. Nàng điên tình. Có một kẻ ở xa tới, yêu nàng, không cưới nàng nhưng vẫn trở thành chồng nàng, rồi dẫn nàng lên chốn thị thành mặc cho bố mẹ nàng ngăn cản. Đến một ngày, hấn chán nàng, bỏ nàng, đánh nàng đến trụ thai. Bố mẹ biết tin, lên đón, nàng trở về thân tàn ma dại. Khốn nạn cái cuộc đời này thật, gã thì chạy trốn, nàng thì hóa điên, tình yêu là cái quái gì mà khiến cuộc đời con người ta bỗng dưng khốn nạn đến thế.

Gã không thấy sợ nàng, gã chỉ thấy thương nàng, thương cho chính cái thân gã nữa. Gã cũng đã từng muốn phát điên. Mà vì cái gì chứ, chỉ vì một người không đáng. Nếu gã chưa từng thất tình đến muốn điên, chắc gã sẽ giống rất nhiều người ngoài kia, sẽ chua xót hoặc thản nhiên nhìn nàng mà rằng “việc quái gì phải khổ thế”. Ai ăn ớt người ấy mới thấy cay. Giờ thì gã đã hiểu vì sao gã thích ngắm nàng, bởi gã và nàng có cùng một nỗi đau. Nhưng nỗi đau của nàng lớn gấp nhiều lần gã.

Gã vẫn thích ngắm nàng, nhưng gã không cố gắng bắt chuyện với nàng nữa. Dần dần, gã cũng thành một cái bóng, một cái bóng lầm lũi bên nàng. Nàng không nói gì, gã cũng không nói nốt. Nàng với gã thành hai người bạn tri âm, dù chả có nửa lời chia sẻ. Dần dần cũng quen, nàng không còn gào lên mỗi lần nghe tiếng trẻ con khóc, nhưng gã thấy mắt nàng như ngây dại. Gã ngủ ngon hơn và mỗi lần nghĩ về chuyện cũ, gã không còn thấy nhói nơi lồng ngực. Chẳng hiểu sao, gã lại thích ở bên nàng đến thế, dù nàng chỉ thi thoảng ban phát cho gã một nụ cười hoặc một ánh mắt mà gã cố tưởng tượng rằng nàng đang tỏ vẻ quan tâm xem gã có mệt không.

Rồi một ngày đẹp trời, bạn gã hỏi có phải gã yêu nàng. Gã giật mình đánh rơi chén rượu xuống chiếu, hoảng hốt như thể vừa phát hiện ra mình mắc bệnh

nan y. Yêu ư? Gã yêu nàng ư? Không thể nào. Gã đã đau đớn bao nhiêu vì tình yêu, nàng cũng đã khổ khổ bao nhiêu vì tình yêu. Không, giữa gã với nàng chỉ là đồng thanh tương ứng, đồng bệnh tương lân. Không, tuyệt đối không thể là tình yêu được.

Gã không dám đưa mắt nhìn nàng nữa khi gã nhận ra gã khao khát nhìn nàng mỗi ngày. Gã không đi làm cùng nàng nữa khi gã nhận ra ở bên nàng gã thấy ấm áp và bình yên biết bao. Gã sợ hãi như một kẻ trộm nơm nớp lo bị bắt. Gã lảng tránh ánh mắt ngơ ngác và đau đớn của nàng khi nàng nhìn gã mà gã lại vội vã quay đi. Gã trần trọc mỗi đêm khi chỉ cần nhắm mắt là nụ cười của nàng lại hiện lên làm tim gã như loạn nhịp. Lại một lần trốn chạy, gã quay về Hà Nội.

Cái không khí nhộn nhịp của chốn thị thành đón chào gã sau hơn bốn tháng xa cách. Gã nặng nhọc lết thân về nhà. Mùi ẩm mốc của căn nhà lâu ngày không có người ở xộc vào mũi gã. Gã chẳng buồn bận tâm. Gã vứt túi xuống nền nhà rồi lăn quay ra ngủ. Nhưng gã vừa nhắm mắt, hình như gã lại thấy một nụ cười.

Gã tìm thấy công việc mới, gã muốn lao đầu vào công việc để quên đi những ám ảnh. Lần này gã không thất tình nhưng gã có cảm giác còn ngột ngạt và muốn phát điên hơn lần trước. Gã nhớ nàng, nhớ đến quay quắt nhưng gã vẫn cố tình gạt đi. Gã không rõ cảm giác của mình, nhưng gã thấy sợ. Lý trí đủ mách bảo gã rằng gã không thể yêu nàng. Nàng đã có một đời chồng, đầu óc nàng còn không ổn định nữa. Gã có cuộc sống tự do, gã đang tự do và gã không thể vứt bỏ tất cả để lên cái chốn rừng rú ấy với nàng. Không, gã tuyệt đối không tin vào câu chuyện hai quả tim vàng như trước nữa. Gã thấy gã gần như khốn nạn.

Gã lang thang đến quán cà phê cũ, nơi mà ngày xưa gã và người yêu cũ vẫn thường ngồi. Gã giật mình, gã xa nơi này đã được bao lâu đâu mà sao cái gì với gã cũng trở thành điều đã cũ. Gã gọi một ly cà phê đen đặc, không đường, đắng ngắt.

- Anh Vũ.

Tiếng gọi làm gã giật mình. Gã ngẩng đầu lên. Là Ly, đồng nghiệp cũ của gã.

- Ly đấy à – Gã nở một nụ cười, đưa mắt nhìn xung quanh.

- Em đi một mình thôi. Em ngồi được chứ?

- Ừ, em ngồi đi, anh cũng ngồi một mình.

Một khoảng im lặng khá lâu, xoay xoay ly nước trong tay, Ly nhìn gã vẻ ái ngại:

- Anh vẫn nhớ đến nó đấy à?

Gã giật mình nhìn Ly, hoá ra từ nãy tới giờ gã đã quên mất sự tồn tại của cô gái ngồi trước mặt.

- Quên đi anh ạ, nó dạo này khác lắm. Chắc anh chưa biết nhỉ, nó bỏ sếp để cặp với người khác rồi. Anh quên nó đi, người như nó không xứng với tình yêu của anh đâu. Đến em là bạn thân bao năm mà còn chả chịu được. Rồi anh sẽ gặp một người tốt hơn nó nhiều.

Gã sững sờ, nhìn chằm chằm vào ly cà phê trước mặt. Nhớ đến cô ấy ư? Gã còn nhớ người yêu cũ ư? Gã lắc đầu thật mạnh. Không, không phải, điều mà gã nhớ đến không phải là tình yêu mà là sự phản bội và nỗi đau ngày ấy.

Nỗi đau ư? Gã bỗng hoang mang, gã chạy trốn nàng vì cái gì chứ? Vì nàng đã có một đời chồng ư? Không, gã đâu có cố hủ đến thế, mà nói thẳng ra gã cũng đâu phải kẻ tử tế gì. Vì nàng nửa điên nửa tỉnh ư? Không, nếu sợ điều đó gã đã chẳng ở bên nàng trong suốt ba tháng trời như thế. Hay gã chạy trốn nàng vì gã sợ phải đau thêm một lần nữa, vì vết thương cũ vẫn chưa đủ lành. Nhưng mà sợ cái gì chứ, gã có yêu nàng đâu, sao gã phải sợ. Phải, gã có yêu nàng đâu, gã có yêu nàng đâu, sao phải sợ. Lại một lần nữa, gã gần như phát điên.

Gã đang như kẻ cùng đường không biết rẽ đâu cho đúng thì bạn gã gọi điện. Bạn gã bảo từ khi gã đi, nàng càng trở nên thơ thần. Ngày nào nàng cũng nhìn về phía nhà bạn gã, rồi hôm trước bỗng nhiên nàng mở miệng. Nàng hỏi về gã.

- Cô ấy đi cả ngày, mọi người tán loạn lên tìm. Cô ấy bảo lên Hà Nội tìm

mày. Tìm thấy cô ấy rồi, nhưng cô ấy cứ nằng nặc đòi lên tìm mày, không chịu ăn uống gì cả. Tao cũng biết gọi cho mày thế này là không phải, nhưng tao chẳng biết làm sao cho phải nữa.

Từng lời nói của thằng bạn như dao cứa vào tim gã. Gã chồm dậy, vò đầu bứt tai. Khi thật, gã đang trốn chạy cái quái gì thế này. Nàng đang phát điên vì gã, gã chẳng phải cũng đang phát điên vì nàng sao. Gã không chịu nổi nữa, thôi thì mặc kệ sự đời. Gã đi.

Kia rồi, nàng đang ngồi gục mặt nơi bậc cửa. Dường như nghe thấy tiếng bước chân, nàng ngẩng đầu lên. Đôi mắt vô hồn của nàng bỗng sáng vụt như những vì sao lấp lánh. Trên khuôn mặt đầm nước bỗng nở một nụ cười. Nàng chạy tới ôm chầm lấy gã. Gã thấy vai mình hình như ươn ướt. Gã thấy mắt mình hình như cũng ướt theo.

Hà Phạm